

„S nærbærende udførlige Fremstilling vil de af Flertallet stillede Vædringsforslag finde sin Begrundelse. Enkelte yderligere Smaaændringer tiltrænge næppe nogen saadan.

Sluttelig bemærkes, at der, foruden de Lovforslag i andre Lande, som ere omhandlede i Regjeringsforslagets Motiver, nu ogsaa foreligger et Lovforslag, fremsat af den tyfste Regjering. Dette Forslag stemmer i alt Væsentligt overens med de øvrige europæiske Lovarbejder om samme Emne.

Et Mindretal (Dalsgaard og Vestergaard) er enigt med Flertallet om, „at ved denne Sags Behandling bør Hensynet til det udenlandske Marked være afgjørende“; men vi ere ikke fuldt enige med Flertallet om, hvordan dette Hensyn bedst varetages. — Vi kunne nemlig ikke se rettere, end at det, saa længe Margarinen ikke stattes nær saa hvid som Meierismørret, vil være meget farligt for vort Meierismørs Stilling i Udlandet, naar det her er tilladt, som Flertallet ønsker, det vedblivende skal være, at fabrikere, indføre og udføre Margarinen i en saadan Skikkelse, saa den ikke kan skjelnes fra Meierismørret uden ved kemisk Analyse. Thi vi tro ikke, det da vil være muligt at forhindre at adskillige Bedragerier dermed vil blive udført. Afgangen dertil vil være for let, og Udsigten, til at det skal blive opdaget, for ringe, til at det ikke skal blive adskillige til at vove Forsøget. — Erfaringerne fra den Tid Loven af 1ste April 1885 har virket, hvorom henvises til Smørtommisssionens Betænkning Side 20 og 21, tale ogsaa for denne Opfattelse. Og selv blot enkelte saadanne Bedragerier kunne muligvis skade os overordentlig meget, idet de kunne, naar de blive tilstrækkelig udnyttede af vore Konkurrenter, svække Tilliden til det danske Smørs Egthed. Og at dette vilde være til overordentlig stor Skade for vort Landbrugs Udvikling og derigennem for vort Lands, derom er der ikke og kan der ikke være

„forskjellige Meninger. Saa meget mindre som det sikkert er rigtigt, hvad Flertallet udtaler, at „et tabt Marked vanskeligere kan vindes tilbage end et nyterobres“. Men selv om det var sikkert, hvad det jo umulig kan være, at vi, naar vi fik en Lov, som den af Flertallet foreslaaede, der med Hensyn til Garanti mod Forsalfkninger og Bedragerier ikke byder væsentligt ud over Loven af 1ste April 1885, være sikrede mod Bedragerier; selv da tro vi, at det langt fra vilde være uden Betydning dog at gaa noget videre og særlig til den Foranstaltning, som er foreslaaet i Lovforslagets § 7, der indeholder Forbud mod at give Margarinen „den for Meierismørret almindelige Farve“. — Vi tro, at det ubetinget vilde styrke Tilliden til det danske Smørs Egthed, naar det blev bekendt for vore udenlandske Kunder, at der her var sat et saa væsentlig og let iøvnefaldende Skjælnemærke mellem Meierismørret og Margarinen. — Og foruden direkte at styrke Tilliden vilde et saadant Skjælnemærke naturligvis ogsaa i høi Grad vanskeliggjøre Bedragerier. — Endnu en Grund har Mindretallet til at Hensyn til det udenlandske Marked at holde paa § 7. Danmark var det første Land, som begyndte at lovgive mod Margarinen; men siden Loven af 1ste April 1885 udkom, har adskillige andre Lande ogsaa taget Spørgsmaalet frem og næsten alle søgt at løse det paa samme Maade som vi. Det ligger nær at slutte, at de Foranstaltninger, som have viist sig at være utilstrækkelige her, ogsaa ville vise sig at være utilstrækkelige i andre Lande, og at denne Sag derfor ogsaa der i en nær Fremtid vil blive taget op igjen. Og vi kunne da ikke tro Andet, end at lige saa vist, som Loven af 1ste April 1885 har havt Indflydelse paa andre Landes Stilling til Spørgsmaalets Løsning, lige saa vist er der Grund til at antage, at en ny og videregaaende Lov her ogsaa igjen vil kunne faae Indflydelse paa Udlandet. — Og kunde det lykkes overalt, at faae et saadant Skjelne-